

M. J. ARLIDGE

KTO DRUHÉMU JAMU KOPE

Jeden anonymný telefonát,
jedna hodina života

İKAR

M. J. ARLIDGE

**KTO
DRUHÉMU
JAMU
KOPE**

Preložil Matúš Kyčina

IKAR

M. J. Arlidge
ALL FALL DOWN

Copyright © M. J. Arlidge, 2020
First published by Orion Books, London.
Translation © 2022 by Matúš Kyčina
Jacket design © 2022 by Emil Křížka
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

Z anglického originálu All Fall Down
(Orion Books, London 2020)
preložil Matúš Kyčina.
Redigovala Alexandra Hríbková.
Obálku navrhol Emil Křížka.
Technická redaktorka Helena Oleňová.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava, v roku 2022
ako svoju 1 943. publikáciu v elektronickej podobe.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-8495-1

Prvý deň

1

Justin Lanning stál pri okne s pohľadom upretým na horizont. Slnko, ktoré mu do pracovne svietilo celý deň, začínalo zapadať a jeho zlatá žiara sa odrážala na hladine. Postupovalo majestátne, ba až triumfálne, ako keby chcelo dlhými ramenami lúčov zabrať nielen sčerené vlny a rozhojdané loďky, ale aj celé prístavisko. Justin už toto divadlo videl mnohokrát, no zakaždým naňho silno zapôsobil. Ten fascinujúco nádherný pohľad ho po neobyčajne náročnom dni upokojoval.

Otočil sa od zasklenej steny, letmo pozrel na hodinky – 17.58 – a prešiel k pracovnému stolu. Justin bol jediným užívateľom tejto rozľahlej a vkusne zariadenej pracovne a to ho naplňalo istým uspokojením. Jeho pracovný priestor vyžaroval bohatstvo, nadradenosť i moc a dráždil predstavivosť. Zvonku sa Endeavour House nijako nelíšil od ostatných kancelárskych blokov v prístavnej časti Ocean Village. Obyčajná vstupná hala nijako nenaznačovala, že na dvoch najvyšších podlažiach sú osobitne navrhnuté pracovne, ktoré majú ohúriť. Drahý taliansky nábytok, umelecké dekoratívne predmety a, samozrejme, výhľad – všetko bolo dômyselne usporiadané, aby znásobovalo dojem blahobytu, profesionalizmu a úspechu. Málokto tam smel vojsť,

no komu sa to pošťastilo, odchádzal s pozdvihnutou náladou a neochvejnou dôverou v spoločnosť Redstone Solutions.

Justin vypol počítač, vzal si mobil a prešiel k výťahu. Aj keď mal vyčerpávajúci a nečakane náročný deň, vždy odchádzal načas. Zakladal si na efektívite – príchod o šiestej, odchod o osemnástej – a zároveň tým reguloval svoje nálady. Všetko bolo v poriadku, ak sa pracovný deň skončil podľa plánu.

Dvere na výťahu sa otvorili, vošiel do kabíny a stlačil tlačidlo suterénu. Ak všetko pôjde dobre, okolo pol siedmej je doma, a kým príde Adam, ešte si v pokoji zacvičí. Adam – samo pomyslenie v ňom vyvolávalo búrku protichodných pocitov od zlosti a sklamania až po sexuálnu žiadostivosť. V poslednom čase sa veci skomplikovali a ani vo vlastnom dome sa už necítil tak dobre ako predtým. Ich vzťah potreboval obozretné riadenie a chladnú hlavu, preto bolo dôležité, aby si najprv zacvičil a pustil paru.

Dvere sa spojili ako lačné pery a výťah začal klesať. Poschodia sa mihali – desiate, deviate, ôsme, siedme. Justin si pohmkával od radosti, že sa skončil pracovný deň. Šieste, piate, štvrté. Zasníval sa a konečne nemyslel na starosti.

Znenazdajky sa výťah zatriasol a trhano so škripaním zastal. Náraz odhodil Justina dozadu. Udreľ sa hlavou do zrkadla na stene, zahrešil a lapal dych.

V plechovej kabíne zavládlo zvláštne ticho. Upokojujúce pradenie motora vystriedala skľučujúca nehybnosť. Omráčený Justin sa pretackal dopredu a nahnevane buchol do tlačidla suterénu. Výťah nereagoval. Búšil do tlačidla, a až vtedy si uvedomil, že zhasli svetlá. Ako keby vyhodilo poistky v celej budove.

Pozbieral sa, vyskúšal tlačidlá na ostatné poschodia

a potom rezignovane stlačil hlásič poplachu. Začul tlmené zvonenie, ale na nálade mu nepridalo. Potrvá večnosť, kým správca budovy zoženie opravárov, a ešte dlhšie, kým ho vyslobodia, lebo zrejme sa zasekol medzi poschodiami. Ak výťah nespojazdnia, budú ho vyťahovať cez šachtu ako vrece zemiakov? Zanaďával a kopol do dverí od zlosti, že mu zhatilo plány na večer. Musí sa to stať akurát jemu? A vôbec, v čom je problém?

Vo vrecku mu zavibroval nový mobil. Zacítil aparát ešte skôr, ako začul známe zvonenie.

„Vďakabohu!“

Nieko už vie, že došlo k poruche – Justin automaticky predpokladal, že hovor súvisí s kritickou situáciou, v ktorej sa ocitol. Vytiahol telefón a zvedavo pozrel na číslo volajúceho. Nebol to Adam ani nikto z firmy, číslo bolo utajené. Napriek tomu zdvihol. Nezáleží na tom, kto volá, len aby ho čím skôr dostali z tej konzervy.

„Haló?“

Nikto mu neodpovedal.

„Pri telefóne Justin Lanning. Kto volá?“

Jeho hlas sa rozliehal po kabíne, ale na druhej strane linky bolo stále ticho. Spojenie bolo v poriadku, počul v slúchadle jemné bzučanie, no prečo volajúci nereagoval?

„Zasekol som sa medzi tretím a štvrtým poschodím, pošlite mi sem...“

Zarazil sa uprostred vety. Na druhej strane sa ktosi nadýchol, ako keby sa chystal prehovoriť. Justin chcel pokračovať v opise nepríjemnej situácie, ale znenazdajky ho opustila rozhodnosť. Niečo mu hovorilo, aby bol ticho.

Volajúci prehovoril takmer šeptom mäkkým mužským hlasom.

„Máš hodinu života.“

2

Ručička tachometra atakovala hranicu stotridsať kilometrov za hodinu, no hlavná vyšetrovatelka Helen Graceová nepribrzdila. Prechádzala po širokej Fawley Road a smerovala na južné pobrežie za trblietavou vodou v diaľke. Tento opustený úsek cesty jej teoreticky nemal robiť dobre: Na jednej strane bola zatvorená elektráreň a na druhej park New Forest, kde sa nedávno odohrali zločiny, ktoré ju vyšli draho, no dnes sa traumami z minulosti nezaťažovala.

Dostihla ju Honda Blackbird a pokračovala zároveň s ňou, pripravená na predbiehanie. Helen sa pozrela na šoféra a napoly čakala, že uvidí víťazoslávny úškrn Josepha Hudsona, no ten sústredene sledoval cestu, ako keby videl kockovanú pretekársku zástavu a nebola to len obyčajná naháňačka po práci. Helen príjemne dráždilo, že Hudson nepriznal porážku a zareagoval na jej nenápadné podpichovanie.

V skutočnosti to naozaj nebola iba naháňačka, hoci zatiaľ si to nepriznávali. Joseph Hudson prišiel ku southamptonským kriminalistom pomerne nedávno, najnovšie sa stal čerstvou akvizíciou v Heleninej posteli a pomaly sa udomáčňoval v jej živote. Cez deň sa stretávali na

pracovisku a v noci sa oddávali lúbošným tancom. Helen si uvedomovala, že o Hudsonovi vlastne nič nevie. Stačilo, že je to vzrušujúci, impulzívny a náruživý muž, ktorý rovnako ako ona vášnivo miluje rýchlosť. Bol to vzťah plný rizika a kolegom by sa určite nepozdával, no Helen si užívala Hudsonovu spoločnosť a dráždivé napätie, ktoré z neho vyplývalo.

Pridala plyn, vystrelila dopredu ako šíp a získala meter či dva náskoku pred prenasledovateľom. Rovný úsek sa rýchlo blížil ku koncu, zostávalo im iba asi sto metrov po ostrú pravotočivú zákrutu. Joseph sa znova chytil a pohrdol druhým miestom, čo Helen neprekvapilo. Naháňačka pokračovala, a kým zákruta sa nezadržateľne blížila, obaja plánovali nasledujúci ťah. Cesta pri pobreží sa topila v ostrom svetle zapadajúceho slnka. Helen videla, že okrem nich tam nikto nie je, čo ju ešte viac dráždilo. Keby spozorovala blížiacu sa auto, okamžite by spomalila a skončila by hru, takto však vyhnala ručičku tachometra na stoštyridsaťpäť kilometrov za hodinu a rútila sa k zákrute, potom prudko spomalila a zrezala ju po vnútornej krajnici. Cesta na pobreží bola v tomto úseku stará a opotrebovaná, vozovka posiatá drobnými nerovnosťami. Helen cítila, že pneumatiky prechádzajú do šmyku. Ani na okamih nestratila kontrolu, no trochu ju vynieslo, čím dala príležitosť prenasledovateľovi. Joseph s burácaním prefrčal po vnútornej strane a ešte pritom na ňu stihol zakričať.

„Uvidíme sa u teba!“

„Snívaj ďalej,“ odsekla a pustila sa za ním stošesťdesiatkilometrovou rýchlosťou.

Joseph bol skúsený jazdec, ale bez šoférskeho úskoku by sa vpredu neudržal, pretože pokiaľ ide o hrubú silu,

víťaz bol vopred jasný. Helen poľahky predbehla kolegu a jej Kawasaki Ninja pri popohnaní radostne zavrčala. Hudson sa za ňu zavesil, no ak ju nechcel stratiť, musel zo svojej mašiny vyžmýkať absolútne maximum.

Tentoraz na ňu uprel krátky a vášnivý provokatívny pohľad. Helen až priadla blahom. Zvyčajne trhala asfalt sama na nejakej menej frekventovanej vedľajšej ceste, no momentálne sa s potešením delila o tajné zákutia a skratky, ktoré za roky sólového jazdenia objavila. Robila to celkom prirodzene a nielen pre to, že našla zdatného súpera. Ich vzťah bol iba na začiatku, no Helen si užívala čas strávený s Josephom v miere, ktorú ešte nedávno považovala za nepredstaviteľnú. Po Jakovi nikoho k sebe nepustila a potenciálnych záujemcov držala nakrátko, no zrazu jej nedávalo zmysel, aby sa bránila silnejúcej dôvere a popierala, že si s Josephom rozumejú. V minulosti to možno vyzeralo beznádejne, ale súčasnosť hovorila niečo iné.

Helen konečne našla niekoho, kto s ňou udržal krok.

3

„**Kristepane, spomaj!** Vôbec ti nerozumiem.“

„Čo konkrétne si nepochopil?“

„Ani slovo. Trepíš halušky.“

„Keby si počul, čo som pred chvíľou počul ja, ani tebe by to nedávalo zmysel.“

„Čo sa stalo? Upokoj sa a opíš mi to krok za krokom.“

Justinovi liezol Adamov povýšenecký tón tak nervy, že ho takmer poslal do teplých krajín. Z nejakého dôvodu – pozostatky citovej náklonnosti či hrôza, ktorú pred chvíľou zažil na vlastnej koži? – sa však ovládol a udržal hnev na uzde.

„Išiel som dole výťahom...“

„Rozumiem.“

Panebože, zavri už konečne zobák a nechaj ma dopedieť vetu.

„... a ktosi mi zavolať na mobil.“

Justinovi sa pri spomienke na desivú skúsenosť triasol hlas.

„A ten... ten človek sa začal vyhrážať, že mi zostáva hodina života.“

Stíchol.

„Počuješ ma, Adam?“

„Áno, len neviem, čo na to povedať.“

Po povýšeneckom tóne nezostala ani stopa, do Adamovho hlasu sa vkradli obavy a strach.

„Nespoznal si ho podľa hlasu?“

„Vôbec.“

„Nevieš, kto by sa ti mohol vyhrážať?“

„Nie.“

„Nebol to iba vtip? Nejaký debilný kanadský žart?“

„Neznelo to tak.“

Všetko je možné, ale Justinovi sa to nezdalo. Len čo volajúci doručil svoje mrazivé ultimátum, svetlá sa zažali a výťah sa opäť pohol. Vyzeralo to tak, že človek, ktorý volal, má situáciu pevne v rukách.

„Nezavolaš radšej na políciu?“

„Asi áno.“

„Justin, ak sa ti niekto skutočne vyhrážal smrťou, tak im okamžite zavolaj.“

„A čo im poviem? Neviem, kto to bol ani čo chce.“

„Je mi to jasné, nemusíš hned' štekať. Choď domov, dáme hlavy dokopy. Dokončím prácu a hned' som pri tebe.“

Justin sa úprimne potešil a zaplavil ho pocit vďačnosti. V poslednom čase im to síce neklapalo, ale túžil po spoločnosti blízkej osoby, ktorá by ho chytila za ruku a ubezpečila, že všetko bude dobré.

„Ďakujem, Adam. Zavolať som si odvoz. Uvidíme sa doma.“

Ukončil hovor a otočil sa. Ako na zavolanie uvidel čierny mercedes, ktorý potichu preplával popri dlhom rade áut zaparkovaných v podzemnej garáži a zastavil rovno pred ním. Justin sa vozieval z práce každý deň v rovnakom čase luxusnou limuzínou a známe vozidlo v ňom teraz vyvolalo príjemný pocit bezpečia. Otvoril masívne dvere,

nastúpil a zavrel. Červené svetielko pri sklenenom predele sa rozsvietilo – znamenie, že vodič počúva.

„Grange House. Dupnite na to, prosím.“

Svetelná signalizácia s cvaknutím zhasla, čím šofér potvrdil, že rozumel. Prešli cez bezpečnostnú závoru a vonku na ulici sa zaradili do rušnej premávky. Justin sa usalašil v pohodlnom koženom sedadle a pri pohľade na autá vo vedľajšom pruhu cítil, ako sa mu upokojuje rozbúchané srdce. Keď sa zasekol vo výťahu, zľakol sa, že sa bude v tej škatuli bez vetrania dusiť niekoľko hodín. Potom mu zavolal ten magor. Sprvu vôbec nerozumel, čo chce, ale strašne sa bál. Predstavoval si samé hrozné veci – že výťahové dvere sa otvoria a niekto ho napadne, že kabína sa zrúti dole a nezostane z neho ani masťný flak –, no celá dráma sa nečakane rýchlo skončila a on normálne zišiel do garáže, ako keby sa nič nestalo. Netušil, čo si má o tom myslieť, ale prežil a môže tú nočnú moru hodiť za hlavu. Mobil mal vypnutý, viezol sa v pohodlnom mercedese a mieril domov.

Vydýchol si a neveriacky krútil hlavou nad tým, aká šialená vec sa mu prihodila. Letmo pozrel na hodinky.

Bolo 18.08.

4

„**Toto nedám**, nevládzem. Musíš to zvládnuť sám.“

Charlie Brooksová sa zvalila na prepravku a fučala ako mech. Chcela pomôcť manželovi Stevovi na zaprášenej povale, no jej pokus o prenesenie starej Jessicinej postielky sa skončil totálnym fiaskom. Aj rozobratá postieľka vážila prinajmenšom tonu a v súčasnom stave – v ôsmom mesiaci a s riadnym bruchom – nechcela zbytočne riskovať.

„Oddýchni si,“ zasmial sa Steve, „hrubá sila bez mozgu som tu ja.“

Pustil sa do znášania a Charlie si zatiaľ prezerala detskú výbavu naukladanú pri rozobratej postieľke.

„Už som aj zabudla, čo všetko tu je.“

Mali tam domáci sterilizátor na detské fľaše, kolísku, hojdaciu stoličku, staromódny prútený košík na prenášanie bábätka a nespočetné kusy zabaleného detského oblečenia. Keď Jessica nastúpila do škôlky, spakovali dojčenskú výbavu, vyniesli ju hore a úplne na ňu zabudli. Potom prišlo príjemné prekvapenie, Charlie znova otehotnela a zase raz museli na povalu. Charlie hľadela na kus ich spoločnej minulosti, ktorá sa čo nevidieť mala opätovne sprítomniť, a cítila známe obavy. Bude vedieť,

ako sa starať o dieťa, keď príde na svet? Zvládnem s manželom spánkový deficit? Ako na príchod súrodenca zareaguje Jessica? Dcéрка zatiaľ o tom nehovorila, napriek všemožnému úsiliu rodičov a očividnej zmene, ktorou prechádzala matka.

„Čo keby som zišla dole a ty mi budeš zhora podávať?“

Charlie chcela vypadnúť zo stiesneného priestoru pod strechou. Všetko jej tam pripomínalo minulosť. Školské učebnice, stopársky batoh, prvá policajná uniforma, šaty pre družičku. Zrazu sa cítila strašne stará, škaredá a unavená.

„Dobre, ale opatrne.“

Charlie nepotrebovala, aby ju Steve upozorňoval. Pomaly schádzala z povaly po padacom rebríku a dávala si pozor, aby sa nešmykla. Tehotenstvo zatiaľ prebiehalo hladko, až na otrasné ranné nevoľnosti, a nikdy by neohrozila seba ani dieťaťko nejakou hlúpu nerozvážnosťou.

Zišla dole a prešla do miestnosti, v ktorej pôvodne spávala maličká Jessica. Keď malá vyrástla a presťahovala sa do riadnej detskej izby, najmenšia miestnosť zostala prázdna. Ako to už býva, postupne sa v nej hromadili haraburdy. Hostovskú izbu nepotrebovali a z malého priestoru sa rýchlo stala skládka vecí, ktoré boli leniví vyhodiť. Rozhýbal ich až nezadržateľne sa blížiaci príchod druhého dieťaťa. Všetko vytriedili, a čo nepotrebovali, bez milosti vyhodili. Zbytočnosť sa zbavili, no stále to tam nevyzeralo ako prostredie pre malé dieťa.

„Máme čo robiť,“ hlesla Charlie, keď Steve priniesol záhlavie postielky.

„Času dosť,“ odvetil bezstarostne a znova vyšiel na povalu.

Charlie mala radosť, že manžel sa teší na dieťa, pretože sama zápasila s pochybnosťami. Ako to časovo zvládnú? Odkedy chodila Jessica do školy, osobný život Charlie sa zmenil na nekonečný rad logistických úloh. Vozila malú do školy aj na krúžky a pripravovali program na narodeninové oslavy so spolužiakmi, ako keby jej nestačili bežné povinnosti, ktoré súviseli s tehotenstvom – vyšetrenia, kontroly, zariaďovanie detskej izby, upratovanie a nakupovanie zásob. Myslela si, že celú detskú výbavu starostlivo odložila, no zakaždým jej chýbala nejaká dôležitá časť, ako keď skladala sterilizátor a kolísku.

Charlie sa pri pohľade na neomaľované steny, holú žiarovku a opustené záhlavie postieľky chytali mdloby. Pomyslenie na príchod nového člena rodiny ju naplňovalo radosťou, no zrazu sa cítila strašne nepripravená. Najbližšie dva týždne ešte pracovala, takže cez týždeň nemala takmer na nič čas. Nechcela improvizovať a z nejakého dôvodu sa bála, že sa nedokáže postarať o novorodenca. Uvedomovala si, že sú to iracionálne úvahy, no to jej nepomohlo. Každý termín možno posunúť alebo obísť, ale pôrod je niečo iné. Priložila si ruku na brucho a pri každom kopnutí si čoraz bolestnejšie uvedomovala, že odpočítavanie sa začalo.

5

„**No tak**, pohni sa.“

Justin si šomral popod nos a tlačil auto očami za stopku s prenosnou svetelnou signalizáciou, ktorá ich zastavila pri výjazde zo Southamptonu. Vodič to asi vycítil, lebo pridol a minul semafor vo chvíli, keď oranžová skočila na červenú.

Justin sa letmo usmial. Konečne sa vymotali zo špičky a blížili sa k dedinke Wickham, kde minulý rok našli s Adamom nový domov. Spočiatku neboli vítaní, niektorí starší obyvatelia v prítomnosti homosexuálneho páru znervózneli, iných dráždil ich honosný dom na kľúč, asi v obave, že pritiahnu do susedstva zbohatlíkov. Napokon si však pochybovačov získali a v súčasnosti boli pevnou súčasťou obce, ako keby tam bývali odjakživa.

Znova letmo pozrel na hodinky: 18.48. Ešte desať minút a konečne bude s Adamom a Casparom, yorkshirským teriérom, ktorého si zadovážili iba nedávno. V bezpečí domova sa upokojí a uvoľní. Nepríjemná situácia z pracovne sa každou minútou prepadávala do minulosti, až sa čudoval, či sa to naozaj stalo. Smiešne, ako sa zľakol – asi to naozaj bol nejaký somár, ktorý náhodne vyvolával a strašil ľudí.

Privrel oči a pohodlne sa usadil v prepychovom koženom sedadle. Keď si prenajímal limuzínu so šoférom, správal sa márnوترatne. Mohol si zavolať taxík, alebo sa – božeuchovaj – naučiť šoférovať, no Justinovi robilo dobre, že má otvorený účet a pohodlný odvoz kedykoľvek k dispozícii. Jeho postaveniu to dodávalo punc moci a vážnosti. Úplne najviac si však potrpel na tom, aby cestoval ako v bavlnke. Aj teraz sa prispôbil hladkému pohybu vozidla, a zatiaľ čo pokračovali po úzkych vidieckych cestách, uvoľnil sa na tele i na duchu.

Čo urobí doma ako prvé? Porozpráva sa s Adamom? Vezme Caspara na prechádzku? Bolo uprostred októbra, lesy sa už farbili dozlata a hnedočervena. Nebude lepšie, ak sa najprv vyvetrá a nechá bizarné udalosti z práce na neskôr? Áno, dobrý nápad. Možno ich ešte čaká príjemný večer. Boh mu je svedkom, že v poslednom čase boli medzi nimi vzácnejšie ako šafran.

Znenazdajky sa ho zmocnil akýsi nepríjemný pocit. Otvoril oči. Cestu domov absolvoval toľkokrát, že poznal podľa sklonu každú zákrutu, klesanie aj stúpanie. Väčšinou si jazdu užíval, pretože ho zvláštne upokojovala, no teraz si inštinktívne všimol, že čosi nesedí. Vystrel sa a vyzrel von. Asi niekde zišli z trasy, lebo okolie nepoznal.

„Prosím vás...“

Uvedomil si, že zabudol zapnúť mikrofón, a hneď stlačil tlačidlo.

„Prepáčte, ale asi sme zle odbočili.“

Ako na zavolanie minuli smerovú tabuľu, podľa ktorej zistil, že sú príliš západne a vzdaľujú sa od obce.

„Toto je cesta do Shedfieldu, odbočku do Wickhamu sme prešli pred jeden a pol kilometrom.“

Vodič bez slova prikývol, no ani nespomalil, ani sa ne-

otočil. Justin si až teraz uvedomil, že tie široké plecia a na-krátko ostrihané vlasy mu zozadu nič nehovoria. Nový šofér? Asi to tu nepozná.

„Blížime sa ku križovatke. Otočte sa.“

Šofér pridal, Justina oprelo do sedadla.

„Nemusíte sa naháňať, hlavne aby sme došli celí,“ pokúsil sa so stiahnutým hlasom o chabý vtip.

Ako rýchlo vlastne idú? Sto kilometrov za hodinou? Stodvadsať? Nemal z toho dobrý pocit. Načo ten zhon? A prečo vodič neodpovedá?

„Žiadam vás, aby ste spomalili.“

Auto sa ďalej rútilo po úzkej vedľajšej ceste.

„Niekam sa náhliš, kamarát?“

Namiesto odpovede prudko zišli z cesty. Justina odhodilo. Vydesene sa chytil bezpečnostného pásu, vytiahol sa a uvidel, že pokračujú po hrboľatej poľnej ceste. Mercedes na nerovnom povrchu poskakoval. Rozzúrený Justin si odopol pás a naklonil sa dopredu. Zabúchal na sklenený predel, ktorý ho oddeľoval od šoféra.

„Prikazujem vám, aby ste zastali!“

Auto pokračovalo v divokej jazde, načo prekvapený Justin zbadal pozemok obohnaný pletivom. Brána bola otvorená, ako keby ich čakali. Vzápätí vošli na akési stavenisko.

Zmocňovala sa ho panika. Strčil ruku do vrecka a vytiahol mobil. Stlačil zelené tlačidlo, no vtom vozidlo prudko zastavilo. Justin to nečakal a bez pásu ho vymrštilo tvárou do skleneného predelu. Mobil mu vypadol z ruky, Justin sa skrčil na sedadle. Mimovoľne si chytil hlavu, no nemal v prstoch cit, ako keby telo a mozog prestali spolupracovať. Zahmlievalo sa mu pred očami a v ústach cítil krv. Zreteľne vnímal, že sa trasie, no keď sa otvorili dvere a pár mocných rúk ho vytiahol z kabíny, nemohol nič robiť.

6

Adam myknutím otvoril dvere a vrátil sa do tmavého domu.

„Haló?“

Jeho hlas sa ozýval v prázdnom priestore a zanikol v tichu.

„Justin!“

Odpovede sa nedočkal. Vlastne nepočul nič okrem Casparových pazúrov, keď psík pobehoval po drevenej podlahe. Adam šteňa vyzdvihol u suseda, starého mládenca, ktorý na ňom lipol. Caspar sa ako obyčajne nezaujímal o Adama a vetril Justina, jediný objekt svojej náklonnosti.

Adam prekročil zviera a zamieril do kuchyne. Stávalo sa, že tam našiel Justina popíjať pivo, keď vymýšľal niečo chutné na večeru, no tentoraz bola miestnosť prázdna.

„Justin, si doma?“

Priškrtený hlas sa odrážal od stien, ale odpoveď neprichádzala. Adam sa ponáhlal do spálne. Ani tam nikoho nebolo. Rýchlo prezrel celý dom, skontroloval všetky izby aj kúpeľňu a nakoniec sa vrátil do obývačky. Tušil to, už keď prišiel, lebo v dome bolo čudné ticho, ale chcel sa presvedčiť na vlastné oči. Teraz už nebolo pochýb, že okrem neho a psa tam nikto nie je.